

А пъкъ азъ ще ида на кино. Нѣма защо да се затворишъ сама и да скучаешъ.

Калина. (обидена) Какво каза? Кучко ли?

Елена. Не, мари, дя не се измжчвашъ сама, . . . Азъ ще се позабавя, та ако ти се доспи, можешъ и тамъ да спишъ. Нали сте приятелки съ слугинята. Ако пъкъ ми потрѣбвашъ, ще те извикамъ като се върна.

Калина. (Радостна) Добре, госпожо! . . . Нека наредя кухнята

Елена. Само по-скоричко. (Слугинята излиза),

(Елена взела слушалката, звъни).

Елена. Да! Кажете да съобщятъ на г-нъ Самокосовъ. . . Той е тамъ, ще чакамъ на телефона. (Слуша напрегнато и потропва съ кракъ). . . (усмихва се) Колийо! . . . Да, азъ съмъ — Лена. . . Разбирашъ на ли?. . . Замина. . . Три дена. . . Като дойдешъ ще ти обясня. . . Ало-ало! Непрекжсвайте! Говоря! Да не забравяшъ ключа. Вземи автомобилъ и веднага. . . (Оставя слушалката и почва да се огледва въ огледалото).

(Влиза Калина)

Калинг. Готово е. Да отивамъ ли?

Елена. (Следъ колебание) Чакай, Искамъ да ти кажа нѣщо. . . Ти виждашъ, че азъ те имамъ като сестра. . . Ако нѣкога господаря ти. . .

Калина. (Жегнато) Господаря ли? Че той. . .

Елена. Да не те е закачалъ?

Калина. А не. . . ами. . . беки ще му се оставя, като горнята.

Елена. Какъ горнята?